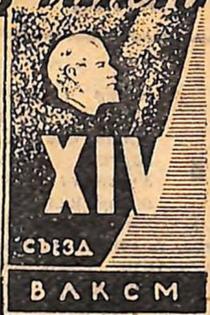

Рішення З'їзду комсомольського — наша бойова програма! МИ ВІДГОДУЄМО 2000 ГОЛІВ СВИНЕЙ

Рік видання VI № 96 (603) П'ятниця, 10 серпня 1962 р. Ціна 2 коп.

ЗАВТРА—ВСЕСОЮЗНИЙ ДЕНЬ ФІЗКУЛЬТУРНИКА

БІЛЬШЕ СПОРТСМЕНІВ, ВИЩЕ РЕКОРДИ!

СЬОГОДНІ велике пошавлення на міських та колгоспних стадіонах: поправляються бігові доріжки, ігрові майданчики, сектори для метання та штовхання спортивних снарядів. Тут будуть перебиватися рекорди села, району, області... Сюди, в День фізкультурника, прийдуть завтра сотні розрядників, майстрів спорту, значкистів, щоб продемонструвати свою справжню силу, молодість.

«В людини повинно бути все прекрасним...» — говорив А. П. Чехов. А що ж як не фізкультура і спорт вливають у м'язи силу і спритність, надають легкості рухів, відшліфовують грацію... В цьому легко переконатися, коли придивитися ближче до трудових буднів робітників-спортсменів. Ось, наприклад, на Кіровоградській швейній фабриці працює Таміла Козловська. Звичайна собі дівчина, як і багато її подруг. А спробуй з нею в роботі позмагатися! Не кожна зможе витримати взятий Тамілою темп до кінця зміни. І це — не випадково. Дівчина захоплюється парашутним спортом, має хороші досягнення. Лише кілька років минуло з того дня, коли Таміла вперше переступила поріг аероклубу, а невдовзі її вітали з великою перемогою. Нещодавно на республіканських змаганнях спортсменка перевернула два світові рекорди. Здавалося б, вершина досягнута. Та Т. Козловська не заспокоюється. Продовжує тренування з парашутом, оволодіває майстерністю спортсмена-пілота.

По-справжньому приймний спортивний святу підніс і майстер спорту СРСР з парашутизму Павло Банніков. Він теж перейшов один з рубежів рекорду світу.

Це — небували успіхи в історії кіровоградського спорту, це — справжнє начало спортивної путі до вершин майстерності. І на цій дорозі Таміла Козловська та Павло Банніков не почувують себе самотніми. За ними сміливо рушає невгамовно державна комсомолія. Цього року вже важко перелічити наших призерів та чемпіонів республіки. Вони виходять на всеосозну і навіть на міжнародну арену. Це — відрадно. Та все ж по двох-трьох десятках провідних спортсменів в області не можна судити про розквіт великого спорту.

Один у полі не воїн, десятком — теж нелегко... Лише масовим фізкультурним походом можна досягти омріяних висот.

Прикро, що далеко не кожен майстер зможе похвалитися, що він передає свої вміння і навички молодшому поколінню, друзям по роботі. А цього вимагає наш час, коли кожна людина повинна бути гармонійно розвинена як в розумовому, так і в фізичному відношенні.

За майстрами — сотні майстрівих, за кожним розрядником — тисячі новачків! Хай цей заклик стане бойовим девізом всієї спортивної громадськості.

ЗОБОВ'ЯЗАЛАСЬ—ВИКОНАЛА

Коли торік правління колгоспу «Україна» Компаніївського району запропонувало комсомолці Людмилі Кочерзі взяти групу нетелів і виростити з них корів, вона не відмовилася. По 1800 кілограмів молока від кожної з 15 первісток — таку цифру назвала в зобов'язанні молода доярка на цей рік. Своє річне зобов'язання Людмила виконала до дня відкриття VII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Хельсінкі.

Д. БАЛАХ.

ПЕРШ за все — трохи арифметики: цифри хоч і сухуваті, зате у них своя, переконлива мова. Наш третій відділок радгоспу — своєрідний комбінат великогрупової відгодівлі свиней. В цьому році працівники ферми мають реалізувати державі 2700 центнерів м'яса. Причому, відгодівля повинна бути прискореною, а продукція як можна дешевшою.

Якими ж шляхами досягти таких показників? Відповідь на це запитання нам дає досвід багатьох славнозвісних свинарів. Та й власна практика, навички вже деякі є. Скажу по щирості: ще два—три роки тому, коли мені хто-небудь казав, що одна людина поряється біля 500—700 голів свиней, я не йняв віри.

Та за прикладом далеко ходити не довелося: моя дружина свого часу взялася за великогрупове утримання тварин. Згодом, за порадою секретаря парторганізації відділку М. П. Соколова, я перейшов туди ж, на ферму. Справа в тому, що до того часу я у бригаді механізаторів тракторів ст. м працював, а коли поголів'я у групі, що її доглядала дружина, чимдалі зростати почало, без трактора ніяк не обійтися. Отож, вже другий рік і працюю з Ніною разом.

Я б хвалькувато перебільшував, коли б сказав, що з перших днів все пішло, як по-писаному. Минулого літа, як тільки перейшов на ферму, навіть розгубився спочатку: група велика, більше як півтисячі голів. Спробуй без навичок отакої юрмі куцорилли раду дати: і нагодуй вчасно, і у вигульних двориках повичидай. Та згодом призначався до нового діла, втягнувся в роботу. До того ж, на підмогу нам з Ніною і механізація прийшла:

проклали на фермі водопровід, на вигульному підв'ї встановили більше двох десятків самокормушок.

Так що з'явилися більш-менш хороші умови для великогрупової відгодівлі тварин. На початку нинішнього року зважили ми свої можливості і вирішили: відгодуємо за рік 2000 голів свиней загальною вагою 1600 центнерів. Намір наш парторганізація підтримала, схвалила. Ну, а коли взялися за діло, то, звісна річ, відступати від задуманого ніяк не можна. Тим більше, що змагання ми не схильні розуміти як гонитву за рекордами. Просто на совість трудимося, стараємося, щоб продукція як можна дешевше обходилася радгоспу.

Збільшені групи — це, перш за все, великий, відчутний вираш. Тепер ми доглядаємо стільки поголів'я, скільки раніше було закріплено за двома—трьома робітниками. У весняно-літню пору велику частину концентратів заміняємо зеленою масою гороху, сіниєм борошном, бурячинням з висадків. А це теж до певної міри позначається на собівартос-

ті. Особливо хочу наголосити на значенні мінеральної підгодівлі. Її у нас одержують тварини як підготовчої, так і відгодівельної групи. Що стосується останніх, то можна прямо сказати: якщо в раціоні немає мінеральних речовин, то великого приросту ваги не чекай. Для мінеральної підгодівлі використовуємо сіль, крейду, деревне вугілля. Тепер центнер приросту живої ваги у нас обходиться в 48 карбованців 41 копійку — на 21 карбованець 59 копійок менше планової. А виробництво м'яса неухильно йде вгору. З початку року я з Ніною зняли з відгодівлі до 900 голів свиней загальною вагою більше 700 центнерів. А на утриманні перебуває ще до півтори тисячі тварин, яких реалізуємо до кінця року.

Скажу без перебільшення, що труд наш винагороджується щедро: удвох щомісяця по 250—350 карбованців заробляємо.

Через деякий час справи на фермі ще краще підуть: буде зданий в експлуатацію новий відгодівельний майданчик з окатим ви-

гульним двориком. Долька змиватиметься водою, та й свиней можна буде купати.

На закінчення хочу сказати: ніякої премудрості чи якихось «особливих» умов у нас немає. Просто, треба всім серцем уболівати за свою справу, механізувати працю на фермі, створити достаток кормів — і відгодівлю свиней великими групами можна організувати в кожному господарстві. То ж, сміливіше берітьесь за діло, молоді свинарі! Дамо країні більше дешевої м'ясної продукції!

Віктор ЧЕРНИШОВ,
свинар третього відділку радгоспу Олександрійського цукрокомбінату, ударник комуністичної праці.

У НОВОУКРАЇНСЬКИХ ІНІЦІАТОРІВ

На транспортері—зелений потік

1. Три хвилини—50 метрів

ПО обидва боки шляху, що, мов струна, перетинає лани першої комплексної бригади колгоспу імені Енгельса, буйно зелене красуня-кукурудза. Триметрової висоти сягає вона. Ідемо «газиком» разом з головою правління артлі Р. Г. Васильєвою цим своєрідним зеленим коридором, а посівам кукурудзи — ні кінця, ні краю...

— Хороший урожай виростили ми в цьому році, — говорить Раїса Григорівна. — Так що зобов'язання — зібрати по 50 центнерів зерна кукурудзи і по 250 центнерів зеленої маси з гектара будуть виконані. Зараз поспішаємо засилосувати кукурудзу...

Чути рокіт тракторів і уривчасте стрекотання силосних комбайнів. Під'їжджаємо до одного з них, вітаємося з механізаторами.

— Ну й жарко у нас, — витираючи рукавом спітніле чоло, каже комбайнер Іван Осадний. — Сонце припікає. Земля парує після дощу. Того й чекай зливи. А збирати ще не одну сотню гектарів. Кожна хвилинка дорога.

— Егеж, — підтримує тракторист Юзеф П'янковський. — Ось простояли три хвилини в чеканні автомашини і не пройшли 50 метрів. Але ж кожні 50

метрів — грузовик зеленої маси...

— Агрегат працює добре, — знову веде комбайнер. — Норму перевиконуємо на 2—3 гектари щодня. Правда, могли б дати більше, та трактор у Юзефа слабенький. Стебла високі, земля сирувата, на підвищених швидкостях не попрацюєш. Змінити б на потужніший, а цей пустити на скиртування.

— Що ж, можна, — погоджується Раїса Григорівна. — Завтра чекайте іншого.

Юзеф піддав газу. Темно-зеленим потоком поспіпалась з транспортера комбайна подрібнена кукурудза у кузов грузовика Костянтина Харченка.

— Давай, Володю, розправляй, набивай, як слід, кузов, — гукає шофер на Володимира Запорожця.

— Не хвилюйся, менше 25 центнерів не буде, — посміхається Володя. — Це вже вивірено.

Все далі й далі віддаляється агрегат. Хлопці поспішають...

2. Агрегат-скорохід

А В ДРУГІЙ загірці на цьому ж полі працював ішій агрегат. Тільки-но

відрулив від нього автомобіль Василя Коваленка, доверху навантажений силосною масою, як тут же під'їхала машина комсомольця Віктора Солодєва. За ним поспішає трактор Миколи Артеменка із саморозвантажувальним причепом.

— Жодної години не простоємо, — відповідає комбайнер Олександр Молдованов. — І не тому, що комбайн новий, добре підготувалися до збирання. Норма на день — 6,5 гектара, даємо завжди 8—9 гектарів. Ще тільки друга година дня, а позад нас більше 5 гектарів скошеної кукурудзи. Комсомольці спокую не дають. Звернулися ж із заклинком до всіх юнаків і дівчат району якнайшвидше засилосувати кукурудзу. Виходить, і нам самим слід поспішати...

3. Комсомольські транспортні бригади

МЧАТЬ і мчать курною дорогою автомашини. У всіх курс відомий — до силосних траншей. Ударно трудяться комсомольсько-молодіжні транспортні бригади, очолювані активними організа-

торами, членами ВЛКСМ Володимиром Терезою і Анатолієм Батенком.

Куди не глянь, біля траншей майорять на вітрі біленькі хусточки дівчат. Лунають команди: «Підрулюй з правого боку!», «Тягни сітку, Леоніде!», «Причепи — в другу траншею!». Це Володимир Тереза та Анатолій Батенко разом з секретарем комсомольської організації Таною Черненко регулюють роботу автомобілів і тракторів.

Ніколи навіть води напиться трактористу Леоніду Комару. Одна за одною підрулюють автомашини Володимира Халаяки, Василя Володимира і Степана Коваленків, Андрія Николаєнка, Віктора Солодєва, Костянтина Харченка.

Ледве встигає Леонід своїм «ДТ-54» стягувати сітку. Зранку між рейсами ще й трамбував масу в траншеях, а тепер транспорту прибавилось — не вператись. На допомогу приїхав тракторист Василь Сіноженко і почав «утюжити» своїм дизелем.

— Це ніколи так завзято не працювала молодь, як в ці дні, — каже Таня Черненко. — На комсомольських зборах рішшли всім колективом включитися в силосування і закласти по 25 тонн соковитого корму на корову та по 10 тонн консервованих качанів на свинюматку.

В. БАЛАНДА.

У МИНУЛОМУ навчальному році працювало 30 класів, створених безпосередньо на підприємствах м. Кіровограда. Йдучи назустріч тим робітникам, що працюють позмінно, дирекції шкіл створили 36 денних класів. Поряд з загальноосвітнім навчанням учні підвищували кваліфікацію за 19 різними професіями в галузі електротехніки, будівельної, токарної, слюсарної справи.

Освіта потрібна кожному

ЗНАННЯ — НАШ КОМПАС У ЖИТТІ

В нашій практиці є немало прикладів міцних зв'язків підприємств з школами робітничої молоді. Більш як 40 ударників комуністичної праці Кіровоградської швейної фабрики є учнями вечірньої школи № 5. Цим навчальним закладом за допомогою адміністрації фабрики створено 6 змінних класів. Інженери підприємства майстерно викладають в школі швейну справу. А хіба не заслуговує на увагу практика спільного проведення учбово-технічних конференцій?

Добру підтримку подають базовій школі № 1 керівники заводу «Червона зірка», глибоко цікавиться навчанням своїх робітників у 4-й школі партком заводу «Сільгоспдеталь».

Але якщо кожне підприємство, кожна організація так турбувалася про своїх робітників. У місті більше шести тисяч молодих людей не мають закінченої восьмирічної та середньої освіти. І все-таки мало педагогів, комсомольських організацій, господарники дбають про те, щоб вони сіли за парти.

Перш за все, не забезпечується різноманітність форм навчання. Адже навіть на таких великих підприємствах, як заводи «Більшовик» і «Сільгоспдеталь», панічна фабрика, завод бетонних і залізобетонних виробів немає жодного змінного класу.

Надзвичайно зручна форма — класи з прискореною програмою, коли за два з половиною роки учень вивчає предмети за 5, 6, 7, і 8 класів. І що ж? Таких класів у місті лише десять. А заочних відділів при школах зовсім немає.

В обрембудтресті більше 240 робітників не мають закінченої середньої освіти і не поступають у школу. Може, бажання немає? Ні, причина не в цьому. Нещодавно проведені збори виявили значний потяг до навчання. Після того в школу було подано десятки заяв.

ПО ЛІНІЇ народної освіти ажито ряд заходів для успішного виконання плану по набору учнів у вечірні школи. В місті буде створено 50 змінних класів при всіх 12 школах робітничої молоді. В кожній школі відкриються класи з скороченим строком навчання. Затверджено дев'ять заочних відділів при змінних школах. Понад 300 молодих робітників і службовців дістануть можливість навчатись екстерном при деяких вечірніх і денних школах. Ширше запроваджуватимуться творчі, активні форми викладання: залікова система, різного виду самостійні роботи, факультативні заняття.

Цілком зрозуміло, що намітки плану можуть бути виконані лише при безпосередній допомозі керівників.

Протягом найближчого десятиріччя здійснити обов'язкову середню загальну і політехнічну одинадцятирічну освіту для всіх дітей шкільного віку і освіти в обсягу 8 класів для тієї частини молоді, що зайнята в народному господарстві і не має відповідної освіти; в наступному десятиріччі буде надана для всіх можливість дістати повну середню освіту.

(З Програми КПРС).

ків підприємств та установ. За хорошими прикладами далеко ходити не треба. На «Сільгоспдеталі» і партком, і завком комсомолу ставлять на порядок денний навчання без відриву від виробництва. Випускний вечір школи № 4 проводився у клубі підприємства, як заводський вечір молоді. Начальники цехів, майстри, партгрупорги проводять бесіди про загальноосвітнє навчання. А колектив ремонтно-будівельного цеху дав слово, що всі робітники матимуть середню освіту. Велику роботу в цьому напрямку ведуть і на «Червоній зірці», зокрема в деревообробному, механоскладальному № 2 цехах.

І тим більше не можна миритись з обурливими фактами. Ось вони. На агрегатному заводі 300 робітників не мають закінченої освіти, а заяв у школи подано не більше двадцяти. Чимало кандидатів на навчання і на млинзаводі № 8, та взятися за науку вившиши аж... один. Погано з навчанням молодих будівельників, мало заяв надійшло з заводів «Металіст», «Червоний дзеркальник», «Хімік».

ДЕЯКІ керівники всіляко ухиляються від копіткої справи. Директор заводу «Червоний Жовтень» т. Козинець поспався на профспілки. Мовляв, це їхня справа — займатись вихованням. Моє діло — сторожа, я тільки за виробництво відповідаю. Разом з цегельному заводі № 3, де директором т. Хейсон, вчителі навіть не мали змоги провести облік неатестованих. Адміністраціям полюбилася стереотипна фраза: «Прийдете іншим разом». Після цих фактів не дивує, що у вечірній школі № 6, в яку в основному записуються робітники цих підприємств, торік з 185 учнів до ек-

заменів залишилось трохи більше сотні, інші відсіялись. Вчителям іноді доводиться чути щось на зразок анекдотів. У відділі кадрів «Облспіелектро» педагогам четвертої школи заявили: «Відомостей про освіту наших співробітників дати не можемо. Справа секретна...». Що можна додати до цього безглуздя?

Щоб школи могли добре працювати, треба їм подавати активну допомогу протягом усього навчального року. Не можна допустити, щоб класи пустіли з місяця в місяць, щоб парти залишалися «для меблів». А для цього слід не забувати про пільги, навчитись заохочувати «вечірників». Вони й так беруть на себе досить важке навантаження, поєднуючи навчання з працею. З їх шляху треба прибирати всілякі перепони. ПЕРЕБА, щоб педагоги разом з адміністрацією підприємства, з комсомольськими організаціями розробили спільні плани охоплення навчанням всіх, хто не має закінченої освіти. При підведенні підсумків змагання варто також врахувати, чи виконуються плани по вечірній, заочній освіті. Краще слід пропаягувати в стінках і багатотиражних газетах, по радіо всі форми навчання, частіше проводити комсомольські збори з цього питання.

Значна роль належить класам на виробництві. Комітети комсомолу повинні настирливіше добиватись приміщення для таких класів, а то й свої кабінети вечорами передавати в розпорядження вчителів. Варто проводити рейди, як це роблять комсомольці Москви, щоб «відвоювати» кімнати для занять. Слідом за міською комісією сприяння роботі шкіл робітничої молоді повинні виникнути комісії з участю комсомольських активістів на кожному підприємстві.

Опановуючи основами наук, робітничу молодь швидше і краще оволодіє новою технікою, передовими методами праці, доб'ється нових успіхів у творчій праці.

В. КРИВОШЕЯ,
завідуючий Кіровоградським міським відділом народної освіти.

РУКАМИ МОЛОДИХ УСТИНІВЦІВ

ХТО з юнаків не мріє спробувати свої сили на футбольному полі, постріляти із гвинтівки, виконати складні вправи на гімнастичному коні? Але часто ці бажання залишаються нездійсненними. Футбольного поля і спортивного майданчика в школі немає, а уроки фізкультури проходять нецікаво, в тісному залі, де й побігати, як слід, не можна.

Так було у школярів Устинівської середньої школи. А що, якби самі побудували спортивний зал, майданчик? — над таким питанням замислились комсомольці. Тільки з чого почати, як спланувати будівництво, де взяти матеріали? Звернувшись за порадою до вчителів. Задум комсомольців прийшовся до душі і його висунули на обговорення педагогічної ради.

Закипіла робота. Комітет комсомолу створив будівельні загони із старшокласників, які активно брали участь в роботі. В неї активно підключилися вчителі і батьки. З хвилюванням і радістю прийняли спортивний зал школярі. От і є де займатись спортом взимку.

А біля школи, де раніше була забур'янена галявина, під керівництвом вчителів фізкультури М. Нагорного і

Т. Бутиріної з'явився спортивний майданчик, збудований комсомольцями. Тут є і бігові доріжки, і гімнастичне містечко, і баскетбольні, волейбольні майданчики та майданчик для гри в ручний м'яч.

Створення спортивної бази підвищило інтерес учнів до спорту. Створені секції волейбола, баскетбола, легкої атлетики, гімнастики, футболу, шахів та шашок. Тільки за один рік школярі склали норми на значок ГПО I і II ступеню, 45 — на значок БГПО, 16 стали розрядниками.

Набувши досвід у будівництві спортивних споруд, шкільний колектив передає його іншим. Тепер такі ж прекрасні спортивні майданчики побудовані учнями Березівської, Седнівської шкіл і середньої школи в радгоспі «Устинівський» та багатьох інших.

Будівництво комплексних спортивних майданчиків розгорнуто і у восьмирічних школах. Кращою спорудою є майданчик Устинівської восьмирічної школи (вчитель фізичного виховання М. Сорочан). Будівництво спортивних залів широкого профілю розгорнуто в школах району.

В. БУРЛАЧЕНКО,
секретар Устинівського райкому комсомолу.

Юні атакують, юні перемагають

П'ЯТЬ днів у Кіровограді тривала особисто-командна першість області з настільного теніса. Командою перемогли тенісистки спортивного клубу «Зірка» в складі першорядників: Алли Хорольської, Бориса

Сліпака, другорядників Людмили Кохан, Євгена Йолкіна та Віктора Шепеленка.

На другому місці — спортсмени Кремгесбуду. Третє місце вибороли

представники міста Знам'янки.

Особиста першість закінчилась триумфом юних, які продемонстрували сучасний атакуючий стиль гри.

Абсолютним чемпіоном серед чоловіків став учень 10 класу Знам'янської середньої школи № 2 Микола Горбуленко. Серед жінок не мала собі рівних шістнадцятирічна Алла Хорольська.

У парному чоловічому розряді переможцями вий-

шли М. Горбуленко та А. Карпенко. Серед жінок — А. Хорольська та В. Маренко.

В змаганнях брали участь і зовсім юні тенісистки та тенісистки. Людмила Кохан має лише одинадцять років. Та, незважаючи на це, вона виборола четверте місце серед жінок. На рідше старший від Людмили Євген Йолкін завоював друге місце серед чоловіків області.

С. БОРИСОВ.

СПОРТИВНИЙ МАЯК КІРОВОГРАДСЬКОЇ

ЖЕНЯ БУЗ

Випускника Кіровоградського педагогічного Інституту імені О. С. Пушкіна, чемпіонка України з велосипедного спорту.

ТОВ. РИБАЛЬЧЕНКО ВІДПИСАВСЯ

Про затримку будівництва спального корпусу Олександрівської школи-інтернату, про погану якість будівельних робіт йшлося у кореспонденції «Об'єктивні» причини на пусковому об'єкті, надрукованій в номері за 27 липня ц. р. І ось надійшла відповідь керуючого облбудтрестом т. Рибальченка. Можна було сподіватися, що він повідомить про заходи, вжиті до прискорення будівництва спального корпусу, про ліквідацію прикритих недоробок, залишених майстрами педагогам і дітям на споминах.

Але ж ні, т. Рибальченко відписався. З офіційної відповіді на критичний виступ газети не можна зрозуміти висновку, чи поліпшилось становище на будівництві. Невже дітям доведеться-таки на перших порах замість затишних спалень тіснитися в різних учбових кабінетах, обставити ліжками окремі класні кімнати? А як буде з покритістю утепленого переходу, що протікає, з дверми-недотрогами? Даремно шукати відповіді на ці запитання в листі т. Рибальченка.

В передпусковий період школа-інтернат особливо гостро потребує уваги з боку працівників райкому комсомолу. До початку навчального року залишилось буквально лічені дні. Та вожаки районної комсомолі розвертаються повільно. Секретар райкому комсомолу т. Гресь ніяк не спроможеться вжити дійових заходів і повідомити про них редакцію.

В «Молодому комуністі» за 20 липня ц. р. був надрукований лист комсомолки Марії Бондаренко «Якщо говорити по щирості...».

Редакція одержала відповідь від завідуючого Ульяновським районним відділом культури В. Улізко. В ній сказано: «Лист М. Бондаренко обговорювався членами ради Лозоватського сільського клубу. Перевіркою на місці виявлено, що в культосвітньому закладі останнім часом дійсно не проводились заняття хорового гуртка. Основною причиною цього є відсутність баяніста».

Після виступу газети голова місцевої артілі т. Гончарук погодився затвердити посаду баяніста. До керівництва гуртками художньої самодіяльності залучена громадськість: драматичний колектив очолила вчителька сільської школи Н. Савченко, музичний — вчитель М. Міщенко, гурток художнього слова — Л. Ротар. Фотогуртком керує завідуючий сільським клубом т. Данилов. Намічено ряд заходів для поліпшення роботи спортивних секцій».

Анатолій

СМИРНОВ

ЧОТИРИ дні у Вінниці тривала матчова зустріч збірних команд Українського товариства мисливців і рибалок і Російського мисливського союзу.

На траншейному стенді у вправі «з місяця» перемогла команда наших земляків з розвигом в 25 очок. На круглому стенді і в комплексному заліку перемогли гості з Російської Федерації.

Відмінного успіху добився в змаганнях на круглому стенді слюсар-інструментальник Кіровоградського заводу «Дінамік» першорозрядник Анатолій Смирнов. Поразивши 96 мішеней з 100 можливих, А. Смирнов завоював право на присвоєння йому звання майстра спорту СРСР.

В останній день змагань А. Смирнов, який був кращим серед членів команди нашої республіки, вдруге виконав норму майстра спорту, розбивши на круглому стенді 189 тарілочок з 200 можливих. Тренер Анатолія Смирнова майстер спорту Іван Карпович Вільний.

СПОРТИВНИЙ клуб «Зірка» при Кіровоградському заводі «Червона зірка» — один з найбільших фізкультурних колективів в області. Наш кореспондент розмовляв з заступником голови клубу В. П. Твердоступом і попросив його відповісти на ряд запитань.

— З якими успіхами підійшли червонозорівці до Дня фізкультурника?

— Спортивний клуб «Зірка» зустрічає свято радянської молоді новими успіхами у виконанні своїх зобов'язань по дальшому розвитку масовості фізичної культури, втіленню її в повсякденний побут кожної сім'ї, кожного червонозорівця. На заводі калічується 22 низових колективи фізкультури в цехах і відділах, в яких об'єднано до 2.500 членів товариства «Авангард». За сім місяців цього року підготовлено понад

230 значків комплексу ГПО другого ступеню. Дестроково виконано річні плани по підготовці спортсменів першого, другого та юнацького розрядів.

Слюсар цеху досвідного виробництва Едуард Орденко виконав норматив майстра спорту Радянського Союзу із спортивної гімнастики. В рядах заводських фізкультурників є чимало чемпіонів центральної ради «Авангард» і обласного центру.

Високих спортивних показників добилися ударник комуністичної праці, токар

першого механоскладального цеху першорозрядниця з велосипедного спорту Наталія Пуда, свердловальниця цеху ударника комуністичної праці першорозрядниця з кульової стрільби Майя Мороз, токар енергоцеху велосипедист Валерій Смирнов (він на Всесоюзній спартакіаді клубів зайняв п'яте місце), робітник ливарного цеху сірого чавуну Дмитро Андросин, майстер цеху верстатобудування і механізації стеновик Володимир Чебанний та робітниця цього ж цеху призер першості спортивних клубів України з велосипедного спорту Віра Блажівська...

— Як виступають спортсмени клубу на змаганнях?

— Добре виступають наші команди в міських, обласних та республіканських змаганнях. В змаганнях

першої спартакіади клубів України наші гімнасти зайняли четверте місце, а велосипедисти — шосте. Вихованка нашого клубу майстер спорту Тамара Долженко стала абсолютною чемпіонкою українських клубів із спортивної гімнастики.

Слава про червонозорівців далеко відома і за межами нашої республіки, вони беруть участь у всесоюзних змаганнях. Однією з найсильніших серед юних із настільного тенісу є робітниця деревообробного цеху Валентина Маренко.

Всю роботу ми перенесли в колективи цехів і відділів. Проведено зимову спартакіаду, присвячену XIV з'їздові Ленінського комсомолу.

Переможцями цієї спартакіади вийшов дружний колектив фізкультури першого механоскладального цеху.

— Що ви можете сказати про масовість спортивного руху?

— Дедалі на заводі культивується все більше і більше видів спорту. Так, нішня літня спартакіада, яка зараз в розпалі, включає до своєї програми змагання з дванадцяти видів спорту. Але ми добре пам'ятаємо, що успішне виконання завдання по масовому розвитку фізичної культури неможливе без участі в цій роботі широкого громадського активу.

Децо нами зроблено і в цьому напрямку. Змагання цілком обслуговуються громадськими кадрами. Але в цьому питанні у нас ще немало прозалін. Нам треба домогтися того, щоб громадські кадри з різних видів спорту були у кожному цеху та відділі і вели постійну роботу. Добре працюють голови колективів фізкультури першого механоскладального цеху Анатолій Голубев, відділу головного технолога — Слава Товстенко та інші.

Велику допомогу у роботі фізкультурних колективів надають секретарі комсомольських організацій: СКБ — Юрій Ванін, метизного цеху — Михайло Ситник, інструментального цеху — Віктор Калікулі.

Однак в роботі по розвитку фізкультури і спорту на заводі є недоліки. Поки що не стала кузнем по підготовці молодих спортсменів вищих розрядів заводська дитяча спортивна школа. Не все гаразд з розвитком виробничої гімнастики і туризму.

Ми добре розуміємо, що спортивний клуб — це маяк фізкультурного руху і перед ним ставляться великі і почесні завдання — зробити все, щоб фізкультура і спорт були на службі здоров'я радянської людини і будівника комунізму. Спортсмени червонозорівці, зустрічаючи своє свято, докладають всіх зусиль, щоб гідно виконати завдання Комуністичної партії по дальшому розвитку фізичної культури і спорту.

ТВО редактора
В. КРАМАРЕНКО.

В КІНОТЕАТРАХ
МІСТА

Кінотеатр ім. Дзержинського. «СТРИБОК ЧЕРЕЗ БЕЗОДНОЮ». Початок: для дітей о 9 год. 30 хв. ранку, 11 год. 15 хв., 1 год. 2 год. 45 хв., 4 год. 30 хв. дня, 6 год. 15 хв., 8 год., 9 год. 45 хв. вечора. На літньому майданчику «ЛІТАК ВІДХОДИТЬ О 9 год. вечора.

Кінотеатр «Мир». «ТАХІР ТА ЗУХРА». Початок о 10 год. ранку, 12 год., 2 год., 4 год. дня. «КВАРТАЛ «МРІЯ». Початок о 6 год., 8 год. та 10 год. вечора.

Кінотеатр «Сиваць». «СЕМ ВІХОДИТЬ З БЕРЕГІВ». Початок о 10 год. ранку, 11 год. 40 хв., 3 год. 10 хв., 4 год. 50 хв. дня, 6 год. 30 хв., 8 год. 15 хв., 10 год. вечора. Для дітей о 1 год. 20 хв. дня. «ЧЕТВЕРО ЗА ТЕЧІЄЮ». На літньому майданчику «СЕМ ВІХОДИТЬ З БЕРЕГІВ». Початок о 9 год. вечора.

Кінотеатр «Хроніка». «МИ ПОВАЧИМО УВЕСЬ СВІТ». «У ЖИГУЛЯХ». «НОВИЙ ДІНЬ». «ІНОЗЕМНА КІНОХРОНІКА». Демонструється без перерви з 10 год. ранку до 9 год. вечора.

Бездушність

26 липня померла людина. Сам по собі цей факт не міг би служити приводом для написання цього листа, якби... Коли б не це «якби», то все, можливо, обернулося інакше...

Трохи більше чуйності треба було б проявити деяким людям, трохи більше участі, трохи більше відповідальності за доручену справу — і не з'явилось б у лікарняному журналі трагічного запису.

Та розповімо все спочатку...

Людмила Артишко, двадцятирічна вчителька з села Злиньки Маловисківського району, приїхала в Кіровоград на сесію в педагогічний інститут. Під кінець свого перебування в обласному центрі Людмила захворіла. Давав себе знати колись перенесений менінгоенцефаліт. Сильні головні болі перешкодили молодій вчительці продовжувати заняття. На другий день хвороби Людмила вже не могла вставати. Довелось терміново викликати швидку допомогу.

Ось тут і починається те незрозуміле, що ніяк не вкладається в норми нашого життя.

Наведемо точний діалог розмови, що відбулася по телефону з диспетчером швидкої допомоги Антоні-

ною Микитівною Шестаковою:

— Швидка допомога? Вїздіть, будь ласка, скоріше на Луначарського, 49... Дуже погано з приїжджою вчителькою.

— А що в неї?

— Не знаю. Сильно болить голова...

— На головні болі ми не вїжджаємо...

Трубка клацнула і замовкла. Мабуть, на тому кінці проводу розмовляти далі не вважали за потрібне. Але, можливо, там не зрозуміли? Можливо, не так розповіли про стан хворої?

Другий діалог був значно коротшим:

— Дозвольте пояснити...

У жінки надзвичайно сильні головні болі... Потрібна швидка медична допомога!

— Хіба вам не ясно, що я відповіла?

— Але дозвольте...

Клац! — і мовчання.

Не будемо вдаватися у дальші подробиці. Скажемо тільки, що дзвонити втретє не вдалося — тільки-но там ввізнали голос — одразу поклали трубку. Не поміг і дзвінок з міськздороввідділу. Довелось самотійно відправлятися у диспетчерську швидкої допомоги, щоб умовити надіслати лікаря.

(Для справедливості пояснимо, що приміщення швидкої допомоги знаходиться

за два квартали від будинку, де жила Людмила).

Але навіщо це було робити? Хіба не повинна була А. Шестакова вислати машину при першій вимозі? Звідки ж у лікаря отака дивна байдужість до долі людини? І хіба слугує виправданням її пояснення про те, що «в місті багато «сердечників» і вїздити на головні болі вони не можуть».

Але продовжимо нашу розповідь. Лікар Т. С. Мартінова не знайшла нічого загрозливого життю Людмили. Можливо, цьому завдала неабияка роздратованість, зв'язана з викликом, роздратованість настільки помітна, що послужила темою довгих розмов серед жильців будинку. В усьому разі, порадивши хворій кріпитися, а на завтра викликати дільничного лікаря, Т. С. Мартінова поїхала. Півдня бігав по установам міста викликаний телеграмою чоловік Людмили, Іван Артишко, прохаючи, щоб жінку обслідували і поклали в лікарню. Але все ж та сама байдужість ставила все нові і нові перешкоди.

В міськздороввідділі допомогти нічим не могли. В інституті теж. Доведений до відчаю Іван Артишко посадив жінку, яка була майже без пам'яті у таксі і поїхав в обласну лікарню. І знову перепона. На цей раз більш суттєва. Лікар-невропатолог С. А. Гаврилюк, похачивши оглянувши хвору, заявив:

— У лікарні місць немає... Лікуйте по місцю проживання...

І видав довідку...

Ось вона, ця довідка. Рядки написані холодною рукою: «Остаточне явище перенесеного менінгоенцефаліту... Загострення... Лікувати за місцем проживання...»

На зауваження чоловіка Людмили, що живуть вони за 60 кілометрів, т. Гаврилюк анітрохи не реагував.

Незрозуміло! Звідки у нього така байдужість, чому він не подивився на хвору очима людини? Людини з великої літери! Адже т. Гаврилюк непоганий спеціаліст! Та професійного вміння радянського лікаря мало. У нього повинні бути ще й інші якості — любов до людей, чуйність, гуманність. Саме цих рис, мабуть, занадто мало у т. Гаврилюка. Свідчення тому не тільки цей факт, а й записи у книжці відділення. А. А. Шевченко, вчителька

ОГЛЯД
повідомлень
ТАРС

бомбу було кинута саме після зустрічі Нкрума з президентом Верхньої Волти, на якій імперіалістичну і колоніалістичну політику західних країн було піддано гострій критиці.

Хоч убивць ще не знайдено, газети прямо казують на організаторів злочину: «Ясно одне, — пише «Вісник Ньюс», — це, як кинула бомбу, належить ворогові африканської єдності і свободи. Це зробила рука колонізаторів».

Повідомлення про замах на життя президента викликало гнів і обурення ганського народу. Десятки тисяч ганців вийшли на демонстрації і мітинги, протестуючи проти злочинного акту найманців імперіалізму.

«Спробу вчинити терористичний акт щодо Вас, як президента суверенної країни, одного з найвизначніших діячів нової Африки, активного борця за мир, — говориться в телеграмі співвітч, надісланій М. С. Хрущовим і Л. І. Брежневим президентові Кваме Нкрума, — не можна не розглядати як новий злочин тих сил, які, втрачаючи ґрунт під своїми ногами, всіма засобами чинять опір історичним змінам в Африці, намагаються перешкодити їй незалежному прагненню до свободи, незалежності, до світлого майбутнього».

Життя

СТАНОВИЩЕ В АЛЖІРІ

ПЕРЕГОВОРИ, які провадилися в Алжирі в зв'язку з політичними незгодами, що виникли там між керівниками національно-визвольного руху, привели до угоди обох уруповань. Угоди досягнуто в питаннях, зв'язаних з створенням політичного бюро фронту Національного визволення Алжир, проведенням виборів національних установних зборів і скликанням національної ради алжирської революції. 7 серпня канцелярія тимчасового уряду Алжирської республіки опублікувала комюніке, в якому говориться, що «повноваження, які досі мав Тимчасовий уряд Алжирської республіки, віднині здійснюються політичним бюро».

Відзначаючи досягнення домовленості між алжирськими лідерами як «позитивний фактор», орган Французької компартії «Юманіте» пише, що «прагнення народу поставити новий Алжир на певні рейки може зробити цю угоду відповідною точкою на шляху до майбутнього в умовах незалежності миру і прогресу».

Однак становище в країні все ще залишається тяжким. Противники алжирської незалеж-

ності — оасівці і колоніальні кола Франції, які підтримували їх, — доклали всіх зусиль, щоб створити в країні хаос, підірвати економіку, перешкодити республіканському уряду налагодити нормальне життя. В результаті дезорганізації торговельної сітки в країні відчувається нестача продуктів харчування. Особливе занепокоєння викликає зростання безробіття. За повідомленням газет, в країні налічується близько двох мільйонів безробітних.

ЗАМАХ НА КВАМЕ НКРУМА

В АФРИКАНСЬКІЙ республіці Гані щми днями було вчинено замах на президента цієї країни Кваме Нкрума. Злочинці кинули бомбу в машину президента, коли він, повертаючись з поїздки у Верхню Волту, зупинився в одному з прикордонних сіл, щоб прийняти групу школярів. Президент лишився цілим і здоровим, але були вбиті або поранені багато з людей, які його оточували.

Ганські газети підкреслюють, що замах було вчинено в той час, коли Нкрума зробив нові кроки з метою зміцнити єдність африканських країн. Не випадково, вказують газети,